

teriseres som Lovgivning paa Finansloven, har jo den højtærede Statsminister peget paa, at der er Forskel paa Arten af de Besparelser, der er Tale om, og denne Forskel kunde jo ogsaa begrunde en forskellig Tagen Stilling til de enkelte Bevillinger.

Det ærede 4de tingvalgte Medlem, der er Ordfører for Partiet Venstre, læste op særlig for mig en Udtalelse af det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes) om Lovgivning paa Finansloven. Udtalelsen var mig særdeles vel bekendt, og de Udtalelser, som jeg fremsatte i Gaar, staar lige saa lidt som de, jeg har fremsat i Dag, i Strid med denne Udtalelse. Der har været og kan altid være delte Meninger om dette Spørgsmaal. Forskellen ligger i, om man er Tilhænger af de Besparelser, der skal gennemføres, eller man ikke er det. Skellet kan fornuftigvis ikke ligge i dette, om der er Enighed derom i Rigsdagen eller ej, thi hvis man vil gøre den Betragtning gældende, at der er Tale om et Lovbrud — saa stærkt et Udtryk har man jo brugt —, bliver et Lovbrud jo ikke mindre forkasteligt eller mere berettiget, fordi der er Enighed om at bryde Loven. Der er imidlertid ikke i denne Forbindelse Tale om et Lovbrud, der er Tale om en Praksis, som har været almindelig i Rigsdagen til forskellige Tider, en Elasticitet i Bevillingernes Behandling, saaledes at man kan trække Bevillingerne lidt til den ene Side og ved en anden Lejlighed lidt til den anden Side. I nærværende Tilfælde vil man ogsaa kunne forhandle om at fremme en Bevilling noget mere eller noget mindre.

Første Næstformand (*Martin Olsen*):

Da det vil være ønskeligt, at første Behandling af Finanslovsforslaget kan tilendebringes i dette Møde, og da der er flere Punkter paa Dagsordenen, samt da der muligvis skal være endnu et Par Møder i Dag, vil jeg meget henstille til efterfølgende Talere at fatte sig saa kort, som det paa nogen Maade er muligt.

Forsvarsministeren (*L. Rasmussen*):

Der er tre Medlemmer, som har talt imod Nedskæringerne af Bevillingerne paa de militære Budgetter, to af Partiet Venstre og et af det konservative Folkeparti, men der er en mærkbar Forskel i Maaden, hvorpaa man tager Afstand fra disse Nedskæringer. Gennem det konservative Folkepartis Udtalelser kender man det gamle Højre: det er lige meget, under hvilken Form det kommer, man kan overhovedet ikke tænke sig at gaa ned med Militærudgifterne, det

er noget, som i det konservative Folkepartis Øjne er vederstyggeligt; kan man ogsaa finde noget at udsætte paa den Form, under hvilken et saadant Nedsættelsesforslag kommer, saa gør man det, men at gaa med til en saadan Nedsættelse er overhovedet utænkeligt. Derimod mærker man paa Venstres Ordførere, at de ikke er helt frigjorte fra Fortiden. De har dog nogen Forstaaelse af, at det, her sker, ikke er noget overraskende og ikke noget underligt. Det vil erindres, at da Verdenskrigen var sluttet, og man gav sig til at tænke paa en ny Militærordning, var man vist fra alle Sider, undtagen de Konservative, enig om, at det vilde være meningsløst at opretholde de store Udgifter i Henhold til Ordningen af 1909, indtil den nye Ordning var gennemført. Og naar vi nu har stillet Forslag om at ændre Militærlovene af 1922, synes jeg kun, det er rimeligt, at vi, indtil vi ser Resultatet af dette Lovforslag, prøver paa gennem Ændringer paa Finansloven i nogen Grad at nedsætte Udgifterne i Henhold til Lovene af 1922. Af de Udtalelser, der er faldet fra Venstres ærede Ordfører (Ejsing) og fra det ærede Medlem for 3die Kreds (Maegaard), har jeg nu ogsaa forstaaet, at de i og for sig ikke kategorisk gaar imod Nedsættelserne; det er vist mere Formen end Realiteten, der for dem er afgørende. Hvis dette er Tilfældet, tror jeg ogsaa, at vi med Udbytte kan føre en Forhandling i Finansudvalget.

Det ærede 4de tingvalgte Medlem (Ejsing) udtalte, at en Forandring af Lovene maatte man modsætte sig. Det er jo rigtigt, at naar det i Militærlovene af 1922 er bestemt, at der mindst hvert andet Aar skal afholdes Efteraarsoverretter, og disse ikke blev afholdt i Fjor, kan man ikke undlade i Aar at indkalde oven i Købet to Aargange, medmindre man gennem en Anmærkning paa Finansloven faar Tilladelse dertil. Det er lige saa rigtigt, at naar det ved Lov er bestemt, at der i Aar skal bruges 3 Mill. Kr. ekstraordinært til Anskaffelse af Krigsmateriel, kan man ikke reducere dette Beløb til 1 Mill. Kr., uden at man gennem en Anmærkning paa Finansloven er bemyndiget til at nøjes med den ene Million og vente med at give de to andre ud. Men det vil dog, uden at man i mindste Maade bryder Lovens Ord, være rimeligt at sige, at i Aar indkalder vi ikke 14 000—15 000 Mand, medens det ordinært er 7 000 Mand, hvad enten vi saa nøjes med en ordinær Indkaldelse i Aar og lader dem slippe fri, som ikke blev indkaldt i Fjor, eller vi indkalder lidt flere end de 7 000 Mand. Det vilde være